

# De Laatste Dag



*P.T. Hoekstra*

*J.B.F. Veldhuis*

# De Laatste Dag

Eerste druk 2020

Copyright © 2020 henv.press

Auteurs: P.T. Hoekstra & J.B.F. Veldhuis

ISBN: 97 894 6405 7850

E-book: 97 894 6405 6075

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteurs.

# proloog

Geschrokken sprong de zwarte kater over de schutting. Een rode bloempot viel kapot tussen de helderwitte hortensia's. Binnen verstomde het geluid. Een schim naderde de gordijnen. Twee ogen keken geschrokken naar buiten. In de donkere tuin viel niks te zien. Langzaam verdween de schim opnieuw achter de gordijnen. Zo snel als de stilte was gekomen, zo snel verdween ze. 'Hoelang speelt dit al?'

In de stem van de vrouw was een mengeling van geveinsde bedroefdheid, woede en teleurstelling hoorbaar.

'Voor de zoveelste keer: ik weet niet waar je het over hebt,' sprak de man in een monotoon Vlaams accent.

'Je kunt het wel blijven ontkennen, maar ik sprak je baas gisteren. Hij belde om te vragen hoe het met je ging. Je schijnt al een week niet op kantoor te zijn geweest omdat je ziek bent.'

Het gezicht van de man verstarde.

'Waar ga je elke dag naartoe? Ik ben je vrouw. Ik verdien het om het te weten.'

Ze keek de man indringend aan. Er kwam geen antwoord.

'Ik wil het van jou horen. Kom op, waar ga je naartoe? Is het weer die blonde snol?'

'Ik wil het je uitleggen,' antwoordde hij, 'maar je bent nu echt onredelijk.'

'Onredelijk,' brieste de vrouw, 'onredelijk. Het zal niet de eerste keer zijn dat je me bedriegt.'

De vrouw keek de man vragend aan. Ze wachtte wederom op een antwoord dat niet kwam. Ze haalde haar handen op dramatische wijze door haar haren.

'Als je het me nu niet vertelt, dan...'

'Dan wat?' schreeuwde de man haar toe.

'Wil je daar écht achter komen?'

Van de woede en het verdriet was niks meer te horen. De vrouw klonk kalm.

'Ach, wijf. Je bent gestoord.'

De man stond langzaam op uit zijn stoffen fauteuil. Hij maakte aanstalten om de woonkamer te verlaten.

'Ik ga douchen. Als ik straks terugkom, ben je óf rustig óf weg.'

‘Zal ik er anders bij komen?’

Een sluwe lach verscheen op haar gezicht. De man stopte halverwege de trap en draaide zich om. Wellustig knikte hij.

‘Ga maar vast. Ik kom zo,’ sprak de vrouw zachtjes.

De ruimte was gevuld met een dichte mist. De ventilatie van de badkamer had het weken geleden begeven. De man was nog niet toegekomen aan de reparatie, die voor hem geen noodzaak had. Hij vond het heerlijk. Warm douchen en daarna in diezelfde warmte afdrogen en aankleden.

Vrolijk neuriede de man een bekende melodie. Hij was zichtbaar opgelucht dat de ruzie met een sisser was afgelopen. Er werd op de deur geklopt. De man draaide zijn hoofd naar de deur.

‘Mag ik binnenkomen?’ vroeg de vrouw zwoel.

‘Jij altijd,’ antwoordde de man.

Door de open deur ontsnapte een gedeelte van de stoom. Het silhouet van de vrouw was zichtbaar. Ze sloot de deur en deed deze langzaam op slot. Tevreden keek de man nog een keer over zijn schouder. Zijn vrouw was dichterbij gekomen.

‘Het water is heerlijk warm. Kom je ...’

De man kon zijn zin niet afmaken. Hij zakte in elkaar. Een keukenmes stak uit zijn rug. De badkamervloer kleurde rood. De vrouw draaide zich om en keek Van Vliet recht in haar ogen.

‘Met Van Vliet’

Met één hand schakelde rechercheur Van Vliet de televisie uit. Met haar andere hand hield ze haar mobiele telefoon tegen haar oor.

‘Een moord? Ik ben al onderweg.’

# één

Na de tourniquetmoorden had het rechercheteam van Vos een aantal kleine zaken gekregen, die zonder al te veel moeite konden worden afgerond. Het was een welkome afwisseling gebleken na de intensieve moordzaak, die breed was uitgemeten in de lokale en landelijke pers. Gedurende de laatste paar maanden had Van Vliet meerdere keren gevraagd of haar proefperiode er inmiddels op zat. Dat was het geval. Sterker nog, Vos had Van Vliet, na aandringen van personeelszaken, laten weten dat hij niet geheel ontevreden was over haar functioneren. Ze mocht blijven.

Het nieuwe recherchewerk bracht haar vandaag naar Almere. Van Vliet stapte in haar kleine, blauwe Peugeot en voerde het adres in op het navigatiesysteem van haar telefoon.

‘Het wordt tijd voor een échte auto,’ mijmerde ze in zichzelf.

Ze wierp een blik op haar telefoon.

‘De Stripheldenbuurt. Pa Pinkelmanstraat. Popeyestraat. Willie Wortelstraat. Hoe bedenk je het en belangrijker nog, wie bedenkt dit?’

Van Vliet dacht terug aan haar jeugd in België. Dergelijke straatnamen zou je daar niet tegenkomen. Voorzichtig trok ze op en startte de route. De computerstem gidste haar naar de snelweg.

Er waren maar weinig andere auto's op de weg. Dat was wel eens anders. Ze had haar auto nog niet zo lang. Toch had ze al kennis gemaakt met verschillende beperkingen die ze tijdens de proefrit niet had meegekregen. Een zuchtje tegenwind zorgde er nog net niet voor dat ze achteruitreed. Inhalen voelde vanaf de derde versnelling als trekken aan een dood paard. Steeds vaker merkte ze dat ze met tegenzin in haar auto stapte. Vol jaloezie dacht ze aan de solide Volvo van Vink. Dát was pas een auto.

Vos liet geen moment onbenut om haar aan haar keuze te herinneren, maar dat deed Van Vliet weinig. Ze had voor weinig geld een kleine auto gekocht, die weinig werk behoefde en zuinig reed. Geld was, zeker in haar jeugd, geen vanzelfsprekendheid en dus dacht ze na over iedere uitgave.

Op de achtergrond klonk een van de favoriete nummers van Van Vliet. Al neuriënd nam ze de afslag van de A27 en reed ze de A6 op. Afkeurend schudde ze haar hoofd. De mistroostige aanblik van de lege A6 deed haar terugdenken aan haar jeugd in Antwerpen. De koude ring rond Antwerpen was de toegangsweg tot de schoonheid van de oude binnenstad. Ze hoopte dat dat bij Almere hetzelfde zou zijn.

Ze nam de afrit en naderde de plaats delict. De navigatie had ze niet meer nodig. Voor het bewuste huis stond een kleine menigte. Drie agenten in uniform probeerden zo goed en kwaad als het ging de menigte op afstand te houden. Van Vliet parkeerde haar auto, stapte uit en snelde naar de afzetting.

‘Van Vliet, recherche.’

Ze liet haar badge aan een van de agenten zien, die vervolgens zonder een woord te spreken het lint voor haar omhoog hield.

‘Bedankt. En sterkte,’ zei Van Vliet, terwijl ze met haar hoofd naar de menigte knikte.

Van Vliet liep door de korte hal de woonkamer binnen. Een onbehaaglijk gevoel maakte zich van haar meester. Op de houten tuintafel zat een forse, zwarte kat. Het dier keek haar recht in haar ogen. Een koude rilling liep over haar rug.

‘Je bent er.’

Geschrokken keek Van Vliet om.

‘Je ziet eruit alsof je een geest hebt gezien,’ lachte De Wit.

‘Ja, je liet me schrikken.’

‘Wat een circus buiten, vind je niet?’

Van Vliet keek naar buiten en knikte.

‘Weten we wie het is?’

‘Een zekere Valentijn D’Ambrosio. Je zult hem wel kennen,’

‘De BV?’ reageerde Van Vliet onbetamelijk opgewekt.

De Wit keek haar vragend aan.

‘Bekende Vlaming?’ voegde Van Vliet aarzelend toe.

‘Schijnbaar. Ik had nog nooit van hem gehoord.’

‘Wat is er gebeurd?’

De Wit wenkte haar collega en ging haar voor, de trap op.

Meerdere leden van de technische recherche hielden zich in de badkamer bezig met het sporenonderzoek. In hun midden zat Hofman. Hij knielde naast het lijk. Het zweet leek langs zijn ruggengraat te worden afgevoerd. Hij depte zijn voorhoofd met een stoffen zakdoek, die hij altijd bij zich droeg.

Van Vliet deinsde achteruit en slaakte een kreet van afschuw.

Het heft lag naast het lijk. Het roestvrijstalen lemmet stak uit zijn rug.

Hofman keek op.

‘Er is veel kracht gezet.’

‘Dat wijst vaak op heftige emotie en impulsieve handelingen,’ vulde De Wit aan.

‘Weten we zeker dat het Valentijn D’Ambrosio is?’

‘Hoe bedoel je?’ antwoordde Hofman.

‘Kan het niet iemand anders zijn?’

‘In theorie kan alles, maar zijn burens hebben zijn identiteit al bevestigd,’ reageerde De Wit.

Hofman had zijn aandacht alweer verlegd. Nukkelig prevelde hij een aantal onverstaanbare woorden.

‘Sorry, wat?’

‘Dit is een plaats delict. Als jullie hier niet nodig zijn, heb ik liever dat jullie beneden wachten. Ik praat jullie straks wel bij.’

Van Vliet knikte.

‘Heel even had ik het gevoel dit eerder te hebben gezien,’ zei Van Vliet, terwijl ze de trap afliep.

‘Tsja.’

‘Maar ik weet het niet. Misschien ben ik wel gewoon vermoeid. Ik kan me in ieder geval niet herinneren waar het op leek.’

Even bleef het stil.

‘Wat denk je dat hij in Nederland doet?’

‘Geen idee. Volgens zijn burens is hij hier tijdelijk voor opnames van een nieuwe speelfilm.’

‘Antecedenten?’

‘Wat?’

‘De nieuwe film.’

‘Sorry, Van Vliet, soms raak ik je helemaal kwijt.’

De zwarte dienstauto van de hoofdcommissaris kwam de straat ingereden. De wagen glom zoals gewoonlijk. Het leek wel alsof De Graaf elke dag te laat op kantoor kwam omdat hij 's ochtends zijn auto stond te wassen. Van het haakje boven de bijrijdersstoel haalde De Graaf zijn colbert. Voorzichtig trok hij deze over zijn gekreukte overhemd en knoopte zijn jasje dicht.

Binnen de kortste keren had de aanwezige pers het op hem voorzien. De Graaf maakte zijn lippen nat en schraapte zijn keel.

‘Aanwezige leden van de pers. Mijn naam is Harry de Graaf, hoofdcommissaris. U bent hier hoogstwaarschijnlijk aanwezig om informatie te vergaren over de dood van de Belgische acteur Valentijn D'Ambrosio. We hebben sterke aanwijzingen dat hij door een misdrijf om het leven is gekomen. Vanwege het lopende onderzoek kunnen we daarom geen andere mededelingen doen. Ik zal geen verdere vragen beantwoorden.’

‘Zit Vos op de zaak?’

De stem klonk bekend.

‘Inspecteur Vos zal het onderzoek leiden. Zijn team doet op dit moment onderzoek in de woning. Verdere informatie kan ik op dit moment niet verstrekken.’

‘Er is dus een vermoeden van moord?’

‘We kunnen het niet uitsluiten.’

‘Is dat een ja?’

De journaliste was volhardend. De Graaf deed zijn uiterste best om een gezicht te vinden bij de stem.

‘Nee.’

‘Wat is er dan aan de hand, hoofdcommissaris? Houdt u iets achter?’

De Graaf verbeet zich. Het stoorde hem dat hij zijn oog voor detail, zijn handelsmerk als rechercheur, was verloren.

‘Ik kan geen verdere mededelingen doen. Goedendag.’

Hofman was inmiddels naar beneden gekomen.

‘Ik heb weinig twijfel over de doodsoorzaak.’

‘Het mes?’

‘Dat kan inderdaad bijna niet anders.’

‘Hoe lang ligt hij er al?’

‘Het is vooralsnog onmogelijk om een precies tijdstip van overlijden vast te stellen. De badkamer was nog warm toen we aankwamen, mede doordat de verwarming nog aan stond. Ik hoop jullie na de sectie meer te kunnen vertellen. Het is niet veel, dat weet ik.’

Hofman zuchtte. Hij was zichtbaar teleurgesteld.

## twee

Een vrolijk deuntje weerkaatste tegen de kale muren van haar kleine slaapkamer. Ze draaide zich om en pakte haar telefoon. Even twijfelde ze of ze zou snoozen. Toch stond ze op.

Ze staaarde naar haar evenbeeld in de badkamerspiegel. Op haar gezicht was van haar oor, over haar wang, tot aan haar kin een diepe, rode lijn als tijdelijk litteken ontstaan. Haar verzorgde pony was tot een warrige verzameling haren geworden.

‘Dit gaat wat tijd kosten,’ sprak ze tegen haar reflectie.

Ze wreef de slaap uit haar ogen, pakte haar tandenborstel en stapte de inlooptdouche binnen. De lauwwarme, zachte straal liep als regen over haar rug. Nog voordat ze de shampoo uit haar ingezepte haren had gespoeld, werd ze gestoord door haar huisgenoot.

‘Ik kom zo.’

Vluchtig spoelde ze de shampoo uit. Met de raamwisser ontdeed ze de glazen wand en de betegeling behendig van het water. Haar studievrienden verklaarden haar voor gek, maar ze was dit van huis uit gewend. Baat het niet, dan schaadt het niet. Zo is nou eenmaal de aard van het beestje. Ze droogde zich af en bond de roze handdoek als een tulband om haar hoofd.

De kleine kamer naast haar slaapkamer had ze ingericht als inloopkast en tijdelijk opberghok. Tussen de stapels kartonnen verhuisdozen lagen minstens net zoveel stapels kleding. De grote kasten die ze had besteld, waren nog niet geleverd. Voorzichtig plaatste ze haar voet tussen twee stapels shirts.

‘Dit is toch verschrikkelijk.’

Ze richtte zich tot haar huisgenoot, die achter haar aan was gelopen. Hij leek, zoals zo vaak, in te stemmen.

Van Vliet bukte en reikte naar een witte blouse. Er zaten meer kreukels in dan dat ze had gewild, maar dat viel op te lossen. Van een van de hangertjes aan de deur griste ze een donkerblauwe blazer.

‘Zullen we maar eens wat te eten halen, Ziggy?’

Dat hoefde ze geen tweede keer te zeggen. Ziggy miauwde instemmend, waarna hij zich snel naar de trap bewoog. Van Vliet volgde hem.

Uit de koelkast haalde ze het kattenvoer tevoorschijn. Ze pakte het lipje van de deksel en trok het blik open. Ziggy spitste zijn oren.

‘Lekker hè?’

De kat dartelde rond haar voeten. Ze pakte het schaalpje met voer en zette het neer. Ziggy begon gulzig aan zijn ontbijt. Van Vliet lachte, draaide zich om en haalde de havermout die ze de dag van tevoren had voorbereid uit de koelkast. Ze lepelde de papperige substantie in een schaalpje, pakte een glas water en ging aan de keukentafel zitten. Vroeger las ze tijdens haar ontbijt altijd de krant, maar sinds de opkomst van nieuwswebsites had ze haar dure krantenabonnement ingewisseld voor een gratis app. Ze scrolde langs de nieuwsberichten. Haar oog viel op de necrologie van Valentijn D’Ambrosio.

‘De wereld verliest een groot acteur,’ las ze hardop voor.

Ze knikte instemmend. Er werd op de deur geklopt. Met een luide zucht legde ze de krant weg. Van Vliet stond op en liep naar de voordeur. Ze wierp een blik door het spionnetje.

Voor de deur stond De Wit.

‘Wat doe jij hier zo vroeg?’

‘Heb je geen bericht ontvangen?’

‘Nee, wat dan?’

‘We kregen een anonieme tip binnen. Er schijnt van de week ruzie te zijn geweest tussen een paar burens van het slachtoffer. Daarbij zou ook Valentijn D’Ambrosio betrokken zijn geweest. We zijn gevraagd om nog een keer naar Almere te gaan.’

Van Vliet knikte. Ze begreep dat er geen tijd meer was voor ontbijt. Ze gooide de handdoek van haar hoofd, trok haar jas aan en stapte bij De Wit in de auto.

De rust in de wijk leek weergekeerd. De nieuwe stilte was bijna alarmerend. Zuchtend nam ze een kleine slok van de kokendhete, smakeloze benzinepompthee. In haar ooghoek zag ze De Wit druk gebaren. Dat deed De Wit altijd als ze in gesprek was.

Ze verlegde haar blik naar de kleine voortuintjes en de huizen die daarbij hoorden. De meeste tuinen waren goed onderhouden. Verschillende soorten hagen en kleine, ijzeren hekjes omsloten de percelen. De zachte winter had ervoor gezorgd dat sommige

tuinen al in een kunstwaardig schouwspel van bloemen en planten waren veranderd. Het deed haar terugverlangen naar haar ouderlijk huis. Haar vader had altijd een passie voor flora en fauna gehad. Al zijn vrije tijd besteedde hij in de tuin, die hij zelf naar Engels voorbeeld had ingericht. De weelderige bloemen en planten vormden de ideale habitat voor insecten, zoals de bijen, die hij als hobbyimker hield. Ze dacht terug aan de zoete geur van de planten en de verse honing.

‘Hallo? Van Vliet?’

Ze ontsnapte uit haar dagdroom.

‘Wat?’

‘Ik weet niet of het je is overkomen, maar ik ben alvast begonnen.’

‘Pardon?’

‘Het schijnt gistermiddag bijna uit de hand te zijn gelopen. Die D’Ambrosio lag niet zo goed in de straat. Naar men zegt was hij nogal een charmeur, die praktisch elke vrouw om zijn vinger wist te winden. Getrouwd of ongetrouwd.’

‘Oh,’ zwijmelde Van Vliet.

‘Een van de mannen in de straat kwam gisteren vroeg terug van zijn werk. Je kent het verhaal. D’Ambrosio was op bezoek, maar niet op de koffie.’

Van Vliet knikte instemmend.

‘De heer Korteweg was goed bevriend met zijn mannelijke burens. Binnen de kortste keren had hij hen zover dat ze D’Ambrosio hebben opgewacht.’

‘Als een heuse knokploeg?’

‘Juist. De oude vrouw op nummer eenendertig zag alles gebeuren en heeft de politie gebeld. Die waren net op tijd aanwezig om een massale knokpartij te voorkomen.’

‘Heb je nog meer namen gekregen?’

‘Ja, een klein lijstje, maar ik denk dat we bij de heer Korteweg moeten beginnen. Nummer vierenvijftig.’

De voortuin van de familie Korteweg werd omheind door een beukenhaag. Te midden van antracieten tuintegels was een verhoogd perkje aangelegd, met daarin een grote trompetboom,